

Lehoczki Károly

MAGAM TÜKRÉBEN

1989

ISBN 963 40 0020 7

TARTALOM

Ének	Felmosólány
Mulasztások	Február
M.N. emlékeiből	Tenger-szemek
Marinelli Kaliotti	Mennek a lányok
Micsoda szemed...	Idill
Búcsúzó	Csendélet
Milyen holdtalan...	Spekulánsok
Idegen	Cross
Alvás előtt	Óév búcsúztató
Vonaton	Mikor a haláltusáját vívó Viszockij
Félálomban	jó étvágyat kívánt az éppen ebédjét
Váltott lovakon	fogyasztó emberiségnek
Megbújva	Medárd
Kötél	Hazárd
Ez ő...	Éjféli bicskás
Te vagy csak nekem...	Hazafelé
Mámor	Ó!
Magam tükrében	Szolzsenyicin
Készülődés szentestére	Szép kis költő
Hánytorogva	3:1 Bagatell
Kesergő	A leningrádi újságolvasókról
Állig	Napok
Angina pectoris	Folyamodvány
Bokrétázó	Do you speak English?
Kiülnék a világ tetejére	Uram!
Dúdoló	Esőben áztál...
Szaporázó	Bunyó
Hajnal	Altató
Építész	5letek ezek, a 2kedés jogos...
Fejtegetésekhez rég nincs...	Vedd ezt a kést...
Az éjszaka	Törtek
Tájkép	Matematika

Ének

Magányom rádió és tévé
és nincs kenyér
és nincs élelem
az isten háta mögött
és nincs kivel
beszélgetni sem.

Az élet kopott szőnyeg
az ajtótól
az ablakig
mennyi fal és
mennyi üresség
istenem!

Aki él az él
aki meghalt halott
ki tudja én melyik vagyok
és kit érdekel?

Kinn fogát szívja a szél
csapong
ahogy elmeszesedett
szívem
dadog
idebenn.

Nincs kenyér
négy kilométer a világ
és porcelán télen át
csak hó
és fagy nyit ajtót
jeges huzat.

Sűrűn jön.
Sohasem kopog
csak beszökken
körbeforog
pördül egyet a
szoknyám alatt és
eltűnik.
Nem érdeklik
visszeres lábaim.

Ó jól megvagyunk mi
a hideggel
támaszpontja van
a szívemben
hogy élek
s néha meleg van
az ő érdeke
nem pedig érdem a
gazdaságnak
amelynek dolgozom
s ahonnan
szeretőikkel a górék
szilveszter éjjel ide
lumpolni járnak.

De régen is volt
mikor belém költözött
rám akaszkodott
halottnak bélyegzett
ez a hideg!
Még mikor vert az anyám
és nem volt munka sehol se
még mikor
hólepte vékony
csillagok látszottak volna a
Dunán ha éppen nem zajlik
és én szöktem a határon
még akkor is mekkorát rúgott belém
az átkozott!
Jól megvagyunk
mi ketten
van közös témánk
mint például a férjem temetése
akit felakasztottak
a tróger bitangok
az árverés és
meghurcoltatás
nem
a hideg még sosem hagyott el
volt rám mindig gondja
jól megvagyunk mi ketten
ha kinézek az ablakon
emlékek hűvös sora fogad
névnapomon jégvirág.

Levelek lovagolnak a szélben
ficáncolja
űzi
kavarja őket

a vad-vad
északkeleti pejko

Fázom

Még mindig jobb
mint az olyan éjszakákon
mikor
kipirulva hallgathatom
hogya a
visongató
bérelszámoló
hogyan kurválkodik
az igazgatóval
a szomszéd szobában.

Áldott didergés
nincs benned az
álmosra fűtött lakás
a kényszerű otthon
a gyerekek
meg a cigány veszekedés
a monoton bútorok
a tükörben
a fancsal üresség
idegesség a szavakban
minden mozdulatban
és nincs benne semmi
ami nem kell nekem.

Hűvösség benned akár a penge
jajgat visít az elme.

Szeretem ezt a
magam alkotta csendet
ahol szilárd a rend
a nyugalom
és magamnak élek.
Szeretem a rádiót a tévét
a magányt
szeretem mint az öregek
szeretnek élni
magukról mesélni
és szeretnek hallgatni
idegent.

Változnak az emberek
a halandók mindig
másként haldokolnak

és másként látják
a világot
amelyből kihullnak.
Az egyik előbb színesnek
aztán csak kétszínűnek
a másik mozgalmasnak
majd egyszerűnek
de azt mindegyik látja
hogy nincs „happy end”
s hogy egyszer úgymint kiírják:
„The end”.

Sokan maguk vágják el
a filmet
ezek az okosabbak.
Túl korán jönnek rá
szegények
mi vár itt rájuk.

Van-e még valami e tájon
ezen az áldottra vált Magyarországon
amitől
jókedvű lovak nyerítenek
őszinték lesznek emberek?
Van-e itt valami törvény
ami az egymásra tiprást
bünteti
és az ágyba zuhanást
megszünteti
estelente?

Megint csak a pénz lesz
odafönn
a többi marad
ideleln?

Akarnék egy kis meleget
ami a kohóké
és az enyém
és mindenkié
egy csille fehérén izzó
acélt
vörösen bodrozó
tüzet ide a szívekbe
meleget akarnék
utolsó napjaimba
hiszen az emberek mindig
másként haldokolnak
és mindig

új emléket perget
kidülledt szemük
akár a percek
hozzák a halált
s válik bennük merevvé
múlt
jelen
és jövő
ha tetőz az ábránd.

Már akkor elindulunk
az elmúlásba
mikor először merül fel
tegnapunkból
egy kedves arc
réglátott szerelmünk képe
hópelyhes éjszakákon távolodó
lakodalmak
jókedvű tánca
majd egyhangúság.

Ó hogy szerettem volna
egy meleg zugot
ami az enyém
ahol meglelem
öregségem ágát
és ravatalt ha elmúlok.
Mint vágytam vágyakozva
egy kis szobára
konyhára
óra
és valakire
akivel élhetek.

Hol az a hely
ahol intézik a sorsot
és micsoda hely
ha ilyen igazságot nyerek?

Elhagytak végső egyszerűségemben
utolsó válságomban
egyedül maradtam
nincs több kívánságomban
öregségemben megszégyenülten
sírok
sírok
zokogok
fojtogat szégyen
és alázás

tört remény álnok
betegség gyötörte testtel
mondok utolsó átkot:
Vesszen ki minden pénz
és minden kétszínűség
halállá váljon benne
minden parányi élet
kívánom neki mind
ami engem illet
cafattá marcangolt lelket
óriás ürességet
fejére százféle ármányt
és észti neki hogy
fél tudja fogni mindezt
hűvös alaposággal
hideg szobában
ahol sivít visít az elme
akár a penge.

Szobám hallgatag
falak tanúi
szavaknak mik
lehulltak s
tetteknek amik
meggyalázták
hazugsággal mocsokolt kezét
falak hulljatok rám
ölelve
szeretően
csókoljátok testem
leomlón.

A pénz a pénz a pénz
az ok
meg az önzés
a pénz a pénz a pénz
gyaláz
és irigység
házak nőnek
folyanak folyók
emberek rohannak
gazdagságukért
sunyin megbújva
hízelegve
törtetve ölve és
kiütve másokat.
Szerelmet vesznek
szerelmet adnak
öregék árulnak

nyugalmat
istenem még mi lesz itt?

Az jár jól ki többet kínál
s ki joggal vár
megjárja csak.

Harmincezer forintot kértek
kínálták:
Ennyi az élet!
Mevették mások
lecsüng
üres kezem.

Semmi félelem
csak keserűség
nincs bonyolult
minden
végtelenül
egyszerű.

Hamar rájönnek az
okosabbak hogy
halál és
élet
mennyiségi különbség.
Az értelem
nagyyszerű
az állat fölé emeli
az embert
kezébe adva
az önmagán való rendelkezést.

Nincs kenyér én
csuda jól megvagyok
a hideggel
egy pohár hideg víz
és egy doboz Tardyl
csuda jó.

Sokan maguk vágják el
a filmet
ezek az okosabbak
túl korán jönnek rá
szegények
mi vár még rájuk.

Várom.

Fogát szívja a tél.

Furcsának talál.

Fél.

Tíz perc múlva
felkeres
valami
álom nélküli idegen
aki talán
a halál.

Mulasztások

Tudom mire gondolsz,
engem is ez foglalkoztat mostanában.
Nem csak veled kapcsolatban,
ki itt ülsz fanyar pillantásokkal
közös múltunk hiányainak
eleven árulójaként
e homályos szobában,
néha az utcán,
napsütötte tereken tör rám
a keserű megbánás
elmulasztott örömeinkért,
a jelen feletti gúnyos mosoly,
hogy amire egykor
a korai lesz még-et,
tisztaságunkat hoztuk fel
mentségül -
(bár ugyanazt vágytuk mindketten,
ami még most sem lenne későn,
de kicsinyes indokainkon
egyre hátrál
s már éppen a múlt az
amire hivatkozva tovább halasztgatom)
- mennyire eltávolodik.
Lényed,
- nem volt számomra érték,
kihasználása lett volna lényeg -
úgy hull el
ösztöneimből kiesve,
hogy igazán sosem fedezhette fel
azt, aki őt is csak
majdnem felfedezte.

M.N. emlékeiből

Bakancsunk dobban
bal-jobb, előre.
Befelé masírozva az őszbe
félünk a monoton daloktól.
Fegyverünk töltve.
Most talán kiirthatnálak magamból...

Kezeket föl! -
Pusztulj ki ösztöneimből!

Marinelli Kaliotti

Ment, talán jobb is,
hogy nem állt a téren,
valami lengett mögötte
dúsan, sötéten,
szállt görögösen
évezredek csiszolta báján,
tündöklő homlokán,
felmerülő bokáján,
hogy lobogjon bennem
ez a kép, ez a név:
- mert nincs a világon még ilyen
szeleburdi és halotti,
mint a tiéd,
te csodaszép -
Marinelli Kaliotti.

Micsoda szemed...

Micsoda szemed van neked,
hogy zöld, mint a hegyek
s fekete, mint levél,
ha villó dörögve,
síró pörögve
éjfél gyötör a szél?

Búcsúzó

A mámor elhagy,
már nem velem vagy.

Tagadd meg tőlem
folyton menőben,

mit úgy sem adnál,
ha itt maradnál.

Hajnallik. Félem
tüzed az égen.

Az kell, a vak hit,
nyújtsad a semmid,

éjjeli magad,
csúnyácska nyakad,

szót, csaló jelet,
lámpátlan szemed,

szeszek mű hevét
és amit megért

még neked, velem
e rút küzdelem.

Milyen holdtalan...

Milyen holdtalan ez a tavaszi éj!
Margarétás fekete rét.

Mint a lovak, bóbiskolnak a házak.
Remegnek, szuszognak, ahogy az út mentén megállnak.

Már a te ablakod sem világos.
Jó éjt! - akárkivel is vagy ma páros.

Idegen

Rokon! - húsd vaskos hajlatát
piros tested illatát
úzi a vérem.

Rokon! - erős karodban bátyád
mellemnek vetett ágyán
voltál nővérem.

Rokon! - ma éjjel a telihold
mint tükör eléd hajolt
csókos szemedért.

Rokon! - én is te eléd jöttem
s magam hiába törtem
egy idegenért.

Alvás előtt

Éjjel kettőre jár, fáradok,
rád is csak erőből gondolok.
Logikusan, lefosztott szavakkal.
Józanon. Vagy alvó indulattal?

Tíz percem sincs összerakjalak,
sietve, könnyen simítsalak,
szétszereljelek, mint a kirakót
fiam, ha alváshoz mamája szólt.

Megbújjak előled, mint a vad,
mint te bújsz előlem napra-nap,
mert aludnom kell, kibírjam reggel
farkaszemet néztek a szemeddel.

Vonaton

Ragacsos nyálam sűrű sár
torkomhoz tapad az ujjaimra
füllelt a kocsi mint a nyár
köd ereszkedik ablakainkra

belénk sült széklet íze száll
s ami a világot még kinyitja
Ágnes szerető csókja jár
szomjúhozó álmaimba vissza.

Félálomban

Ma sem tettem mást
kűszkűdtem
FÖL
FÖL

FÖL
Végre este.
Rímtelen arcok után
borulj
rímektűl véres
tenyerembe.
Vétkeztem. Ellened tűrve
szolgáltam hatalmad.

Alszom.
Ez már a te birodalmad.

Váltott lovakon

Felhívlak:

Menekülések novemberében
csörrenek
eléd.

s elpanaszlom

hogy váltott lovakon
közeleg
a tél.

Megbújva

Vadásznak, mióta kitagadtál,
menedék, fegyverek nélkül hagytál.
Most kárörvendőn nyújt kezet
a párt és a szakszervezet.

Mert mi dolgom, ha nem a közélet?
- gürizni, viszontfeledni téged.
Számon tartani a jókat,
- adták - s leróni adómat.

Nehéz álmukban vagyok én övék
éjjeli egykor, ha nem alszom még,
hogy verset nyögjek fülükbe
rólad s köpjek ingyenükre.

Villám ebeivel kerít a nyár,
te, aki bujtnál, hol maradtál?
Tányér nélküli vacsorát
eszem már egy életem át.

Kötél

Kötél
mi hátra van.
Éveim cókókjait
szétdobálva
e pányva
vörös húsodba
mély
szálkás redőit
belevájva.
Ne félj
ez nem holmi spárga
hogy hullani hagy majd
az éjszakába!
- Mi hátra van még
a kötél
és örökre tartalak
drága.

Ez ő...

Ez ő, az éj sodorta eléd,
markolj belőle két marékkal,
pótold ki szélbe szórt szerelmed
göcsörtös, hűvös hordalékkal.

Te vagy csak nekem...

Te vagy csak nekem,
kire alvó-éberen
még gondolhatok.

Te voltál nekem,
de versbe fogtalak,
s csak a versem szeretem.

Most róla dalolok,
az édig emelem,
de ha ezt befejezem
már egyedül vagyok.

Mámor

Magad vagy végre hát
hajrá légy boldog
ezt akartad
igyál igyál!
Egyedül
akár a vászon
csattogva fönn
mint ing a vállon
lengve lobogva
száll
igyál igyál!
Örülj most már szabad vagy
elkergetted
kik jót akartak
rajta dalolj
igyál!
Nohát nem elég?
Mi kéne még? -
Szeretőd sincs
elhagyott. - Vagy
elhagyattad?
Elméd örületbe zavartad
hörpints igyál
és talán lesz
ahova végül
ricsaj és nyűglődés nélkül
lehajthatod a
fejedet.

Magam tükrében

Túl rút vagyok már közöttetek.
Aki fárad, arról a bajok levedlenek
előbb-utóbb. Lám, kihevernek
manapság minden alázást, vészt a megedzett

és védett elmék, vagy kívánnak
valami örült pusztulást, emésztő lázat,
hamuba hulltát a szent háznak,
mely otthonuk. Hisz felnőtt a gyermek alázat,

mint én is, hibátlan pózt keres,
komor menedéket. Jön, kurjant az ószeres,
versre alkuszik, mely hiteles
mása mi voltam és lenni volnék köteles.

Készülődés szentestére

Karácsony. Estig számolok.
A költő is üzletember
forintos őrületben.

Hitem tavaly eladtam már.
Nem sokat hozott, annyival
följebb is szökött az ár.

Kivénhedt gyermek, sziporkás
ünnepünk megkopva félem.
Anyámhoz bújnék, - halott.
Apám pénzét emésztem.

Hánytorogva

Féllek-e, mert sandán kuporgok
49 lehűtött kilód előtt
s a reggelt várom?
Vagy magamat félem,
csodatollamon pötyögő időm,
a végzetet,
mely belőled kiköltözött
s én kelleltenül
a karomba zárom?
Anyám! - látod, hiányodban értettem meg,
a lényeg, hogy én is
sorban állok.
Reszketek,
de mire kifosztottan nyomodba lépek
alig hiszem,
hogy a játékból kiszállok.

Kesergő

Magam maradtam megint,
idebenn, odakinn
sincs társam.

Mint cirkuszban a medve,
pórázon vezetve,
úgy járom.

Ma féltékenyen lesnek
kik ölükbe vettek
nem is rég.

Szegény bolond, az vagyok,
versre verset írok
hiába

s mint öngyilkos, a sorsom
bús fejemre rontom
oltalmul.

Állig

Üzlet az élet,
hát nem üzlet
kiszámolt pénzzel
sorba állni,
megkerülve a pultokat
fekete képpel
bombább boltot lehet csinálni.
Egyenes szóval,
nyújtott derékkal
te sem viheted már sokáig,
szétosztottad magad marékkal,
bújj most a mocsokba állig.

Angina pectoris

Hogy most is írok,
mikor moccanni se bírok,
kész csoda már.
Vajon a szívem robbanna széjjel,
vagy az eszem veszteném el,
ha a kínok
s egy álmatlan éj után
volnának percek,
tollak, papírok
kiénekelni a halált?

Bokrétázó

Tizenkilenc évesen
verset írtam kényesen

kereszteltem virágnak
téptem csokrárt világnak

margaréta szarkaláb
friss mezei a virág

arrébb löktek megloptak
csokraim is elfogytak

huszonkilenc megvagyok
koraiak a fagyok

öklöm zsebembe rejtem
deresedik a kertem

mi virágom terem még
buzogányos krizantém.

Kiülnék a világ tetejére

Már nem hiszek én a versben.
Nem hiszek én már semmiben.

Bölcsen, akár a vének,
elmúlatom a napjaim.

Kiülnék a világ tetejére is,
harsányabban kacaghassak e cirkuszon.

De itt kell kószáljak közöttetek,
mutatva magam, komoly férfit.

Törvényes utakon,
vállveregető szerelemmel.

S még mennyi apró badarság között,
kipányvázottan, mint az állat.

Járok, mosolyom
szinte földöntúli.

Vicsorgó-csókos társak,
egymás árvái vagyunk,

kozmosz semmi-por
maszatos, csillagközi tereken.

Dúdoló

Aki ma dalra kel
holnap táncra perdül,
állt, most előrelendül,
bokázik, ropja, lejt.

Kinek hangja rezdül
s táncát tagadja el,
dübörgés riasztja fel,
úgy toporog belül.

Szaporázó

Én táncolok
kopog a tánc
csizmámon ropog a ránc
pörög toppan a botom
roggyan a talpam
ahogy ropom
omlik hajam rikkan az ének
fényes a kedvem -
Muzsikát!
Veszekedjen a láb!
Selymesedjen a lélek!

Hajnal

Vörös az ég alja,
szemem páros napja
kiemelkedik.

Hirdeti szent harcom,
kitelelt kudarcom
örök sötétből.

Tűz-hab koronája
virágozzék, szárba
szökjön új dele!

Építész

Téglákat rakok
nem betűket
ha felraktam
össze is dőlhet
költő segédmunkási
oklevéllel
falazom össze a földet
az éggel.

Fejtegetésekhez rég nincs...

Fejtegetésekhez rég nincs kedvem,
könnyű kendővel legyezgetek
ímmel-ámmal
felelőtlenül.
Pedig őszi időben,
eső áztatta talajon bandukolva
takarón jártatom eszem,
lábomra teríteném estelente,
agyamban meleg takarót forgatok,
puha szőrökből ölelő takarót.
Teregetem, borogatom meg-megborzongva.

Az éjszaka

Az éjszaka a fák fölébe ér
és szürke már
mint fulladó nyakán
ha megfeszül kötél
a nappal.
Az éjszaka a fák fölébe ér.

Az ember itt csak bűvó nagy bogár.
Cingár dalba
gyűrt szerelme harca
a fű hegyére száll
s lehullik.
Az ember itt csak bűvó nagy bogár.

Tájkép

Vékonyan villan a hold a vidéken
keskeny a cél, szűk az idő,
szorong a szív a tenyéryi részben,
a hó hűvös, lázas a fő.

Lerágott dinnyehéjat szögez fölém
a fagy zengő kalapácsa.
Csattogó vágyakat pörget a szél,
csillog az ész, tüzek kovácsa.

Kemény telek járnak most errefelé
láncukat tépett ebekkel,
 kozmikus éjszaka borul elém
szikrázó, vad képzetekkel.

Felmosólány

Két ölelkező szemét
végigemelte a termen,
megkerült minden tekintet.

Sok volt a kosz, a vödörre hajolt,
a rongyra, csisz-csosz,
húzták a karjai.

Hallgatott.
Beszélni senki nem mert.
Lódított két nagy szemén,
feltörölte és továbbment.

Február

Reggel íves ezüst ékszer,
délre ingét is levette,
hamisan kacsintgat este
és dorbézolni csal éjjel.

Városszálen mulat, zenél,
árokparton hál merészen.
Őrült? Csüggedt? Vagy tapsokért?
Holnapra megkopik egészen.

Tenger-szemek

A tenger habzó kéjjel várva
szétfeszíti lábait,
befogad hús hajlatába,
rám zárja zöld hullámain,
megringat, akárha úsznék
nekem teremtett mélyeken
s nem fizető vendég volnék
e prostituált, sós vízen.

-

Szőke sziklamelleket,
búzakék ölelést vártam.
Azóta megváltottam a jegyem
a strandra,
sorba is álltam.
Orcáját simítottam: Tenyeremen
lucskos, fakókék festék.
„Ez itt a tenger!” -
- adták-vették.

-

Zöld, kék, ibolya,
zúg hab taraja,
szem, száj elámul,
szó, szív elárvul.

Mennek a lányok

Mennek a lányok, bimbós a mellük,
hajnali szellő simítja ruhájuk,
olcsócska fényel játszik a nap,
neki se sok a pénze zsebében.

Hályog a füst, - mozdul a gyár is -
még nem korom, már nem ezüst,
mennek a lányok bele a napba,
kék overall fordul utánuk.

Idill

Feljött a hold,
a vén bolond,
utcán született,
vagy utcára tolt
az égi járdaszélen,
fejébe húzta
zsíros kalapját
s kabátja alatt
egy üveg vörösborral
füstös-felhős kocsmákba vonult
a lezüllött,
hozzáverődött csillagokkal.

Csendélet

A szemét mint cifra céda
kilökte magát a
térre
megpördült,
hadd lássák mit bújtatott
a kombinéba
s mennyit kér érte.
Odébb a sarkon
köpcösen
stricije hasát behúzva
bújik,
szürke kuka-szemekkel
figyel, hogy a szél
a kapualjban
merre fúj itt,
s hogy szirénázva
lohol-e már a
rend
locsoló, pörgő szerkezeteivel,
riasszon-e, vagy
sebtiben
kössön üzletet
terített, lenge
söpredékeivel?

Spekulánsok

Tekergő kolbászok között
fokhagymások a remények,
áthatóan szaglik a pénzszerzés igyekezete.
Összeszámláljuk a szálakat,
beszorzunk,
majd vörös, zsíros csíkokat
szánt testünkön a vágy,
kígyózó, émelyítő pásztákat,
tomboló kedvvel gyúrjuk
egymás húsát,
megedzöttünk a vándlingok körül.
Cuppogó, áporodott estéken
bizakodva rázzuk a farunk,
hisz példás a mi törekvésünk
és lángoló a mi szerelmünk.

Cross

Százhatvannal

a

filozófiában

mint a

bilit

ülöm meg a világot

lekicsinylőn

i t z a v

h n á t t a

a

lábam

RÖHÖGÖK

amint a teremtés

gyerekes

zsugori köreit rója

ha megpendül

tizenhatezer ko-

pej

címerezett

patkója.

Óév búcsúztató

Nem kaptam kolbászbelet,
ezer forinttal rövidebb lettem,
itt a tél,
szezons kihagytam az
üzletet,
talán mert mindig akad mit
ennem
s pornóra gondolhatok
titokban, újévi
orgiára, hogy
gyúrhaszak mást, ne
kolbászt,
de talán még
sikerül beszerezni azt az
átkozott belet is,
mert hát a pénz
pénz jövőre is
s e magam duzzasztotta
gúnyban tudom,
megfeneklek,
mert kellenek a banknak az
ezrek a vérpezsdítő
ricsajok után.
Így jön az évre év
Feneketlen Homokban
istentelenül,
terméketlenül,
ostobán.

**Mikor a haláltusáját vívó Viszockij jó
étvágyat kívánt az éppen ebédjét
fogyasztó emberiségnek**

Jó étvágyat! -

- és önök elé vágódom
pirosan, ressen
én, Vologya, a legkiválóbb
flekken.

Ne riadozzanak! -

- felszeletelve, puhára ütve
semmiképp sem köphetek már
korábban behabzsolt
levesükbe.

Mindannyian a vendégeim. Jó étvágyat!

Ugyan már, ne szemérmeskedjenek!

Hölgyeim, uraim, nos, -

- mire várnak?

Medárd

ESIK.
Mire eláll megírok egy
kötetnyit.

Végre értelmet nyer ez az ESŐ.

Hazard

Harmadik éve
faltól falig
szemet szegezz pofát
szorosra KUSS!
A lapok kiosztva.
Arcok cinkelt tüzében
a bank az
ország.
Tök király után cikk
a piros hetes?
Beszállok! Dobjatok meg
egy ronggyal
kiderül
ki itt a Fedák Sári

FORINTOS alapon!

Éjféli bicskás

Kuvaszok,
vonítotok?
Nem félek.
Velem cifrázzon, aki legény!
Pörög
sikoltó pengéjét bontva
markomban
kétszáz költemény!

Hazafelé

Közepes romantikájú május este.
Hónapnyi maradt a helyi lábszagokból
s a hűgyszín fehér éjszakákba meredve
csepülhetem a sorsom, rászédett jól.

Elpenderültem, míg kifinomultabb képletekben
otthon jóképű látomásokat szültek halomba
s ki két szem gabonát vetett e cseles malomba
kenyere termett mázsás készletekben.

Én meg csak apró dolgokban spekuláltam,
ott próbáltam, rosszul, hol nem volt érdemes csalni,
s mikor torok szakadva kiabáltam
vetették szememre, tudtam-e tiszta maradni?

Magamra vállaltam, hát magam alá gyűrtem
e hosszú, lábszagtól búzló éjszakákat.
Aki eddig nem, ezután szokja meg pofámat,
közönyük máris túl sokáig tűrtem.

Ó!

Cinikussá tett
az a KIS
JÓ.
Melyik?
Hol?
Elvesztettem a szálát.
Hát nem BORZASZTÓ?

Legszívesebben a hasamba lépne?
Nem szabad megbotránkozni érte.

Szolzenyicin

Mit számít itt a név, az ok,
írhattam volna más címet is,
az embert úgyis laposra verik
mikor izeg-mozog.

A „Szolzenyicin kérdés”-ből nekem
- megpukkadok, ha eszembe jut
igazgatóm, a tanári grupp -
egy téma kell:

Hogy írhattam volna más címet is,
hogy mit számít itt a név, az ok,
hogy úgyis nyalják, vagy szétverik
aki sunyít, aki morog.

Szép kis költő

Először megölt
egy rímet,
kifosztotta a
ritmust,
majd többrendbeli kéjelgésért
ült, azóta
meg lehet nézni az
eszmei mondanivalót!
Szemérem?
Aláaknázott mindent,
amihez csak
hozzáfért.
Holnap az egész líra
a levegőbe röpül.

Aztán slussz.

3:1 Bagatell

Írhatok én kérem
ANTRACIT AKÁRMIT
amíg az ilyen
szepesifélék
lignittel hajigálják tele
a tüzép telepeket.
Nem lenne rossz anyag
csak ki kellene forrja magát.
Idő kérdése.
Talán megpróbálkozhatna
ötvenmillió év múlva.

A leningrádi újságolvasókról

Mennyire igazuk van, mikor a PRAVDÁT
szájuk ellentétes pólusához pofozzák:
zuhany
s merülni hagyni az IGAZSÁGOT!
(Valahol majd csak hajt egyszer virágot.)

Napok

Napok a vízfolyóban.
Őszinte napok rohadnak
a múlt klozetján
lezúdult őszinte napok
tömítik a jelen
szennyvízelvezető csöveit.
Én meg
(magunk közt szólva)
szarok az egészre.

Folyamodvány

Kérem!

Belém a szó szoros
értelmében belém
fojtották a szuflát.
Kérem én három
éven keresztül egy
NEMI SZERVET TAKARGATTAM
és szégyen ide - szégyen oda
arra sem maradt energiám hogy
meglazítsam nyakamon
a kötelet.

Kérem ezek után
kérem önöket
meglazítani azt a bizonyos kötelet
vagy
ha nem hát
mellém rendelni egy főfoglalkozású
takargatót.

Do you speak English?

A napokban egykor közeli
ismerősöm
utánam kényeskedte teraszának
lépcsőiről (éppen elmenőben voltam)
„See you soon, Charly!”

Tudják mit jelent ez?
Hogy ő egy SENKI.

Uram!

Rekordot állítok
(ha megengedi)
és mindenfajta
hírközlő eszközök nélkül
is
kisulykolt tapasztalattal
fél perc alatt beverem a
pofáját.

Na ugye mit mondtam?

Esőben áztál...

Esőben áztál, keményre fáztál,
sört kenyérral ettél,
úgy melegedtél,
- mit tudják ezek ki vagy te?
Most, hogy visszapofáztál:
- Koppj le!

Bunyó

Közönségesek ezek a
sorok, mint állam alatt az
ütések.

Kurva anyátokba a buzi
költészetetekkel!

Neszték!

Altató

Póru! jártál?
Éjfé! elmúlt, takaróddz be!
Tedd amit magadtól vártál
s a szemeteket köpd le!

5letek ezek, a 2kedés jogos...

5letek ezek, a 2kedés jogos.
No persze inkább irodalmi, mintsem
matematikai körökben, ismerve
a mindennek utánaszámoló literátorokat.

Vedd ezt a kést...

Vedd ezt a kést
s mérd meg vele az „r”-t szívedben,
én majd kiszámítom post mortem $\frac{4}{3} r^3 \pi$
lelked térfogatát.

Törtek

$\frac{3}{4}$ $\frac{5}{6}$ $\frac{6}{13}$ $\frac{1}{2}$ $\frac{3}{5}$ $\frac{11}{7}$ $\frac{8}{9}$ $\frac{13}{8}$

$\frac{2}{3}$ $\frac{4}{3}$ $\frac{7}{5}$ $\frac{8}{7}$ $\frac{3}{9}$ $\frac{10}{8}$ $\frac{5}{3}$ $\frac{11}{4}$

Előretörtek, kitörtek,
de összetörtek
s most letörtek, mert betörtek.

Magány
—————(Forgácsolódó évek)√eres színeváltozásomtól = 0 + alázva
Veled

(Megosztom veled a magányt
forgácsolódó évekbe zárva
gyökeres színeváltozásomtól
kisemmizve, megalázva.)

Matematika

Elosztom, beszorzom lehetőségeim,
óránként választok taktikát,
helyezem kapkodó, ideges alapokra
e belső használatra kiagyalt,
fájdalmasan közepszerű matematikát.
Billegő egyenleteket állogatok a
hétfő-kedd-szerdák
ganajtúró alpműveletei között,
fogcsikorgatva
kutatok közös osztót, vagy bolondos kézzel
rajzolok hiperbolikusan tompuló
agyam fölött gigászi parabolát
s röhögök jót.

Lehoczki Károly
76/321-548
lecso@externet.hu